

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἔπειτα ἀπ' αὐτό, ὁ Ρωσοποιὴν ξενεύρασε λίγο καὶ εὐχαριστήθηκε νὰ δεχθῆ μά πρόσκλησι σὲ γαίμα τῆς προγρηπίσεως Κιρκώφ.

Πραγματικά, ὁ μοναχὸς ἐπαθιμοῦσε πολὺ νὰ γνωρίσῃ τὴν κόρη τῆς προγρηπίσεως, Ἀγάθη, ἡ ὁποία μόλις τότε εἶχε γυρίσει στὴν Πετρούπολι γιὰ νὰ παντρευθῆ τὸν μεγάλο δούκα Ἰβάν.

Ἄλλοι εὐνοοῦσαν αὐτὸ τὸ συνοικεῖο καὶ ὁ ἴδιος ἀκόμα ὁ Τσάρος καὶ ὅλοι ξαφνιαζόντουσαν μαθαίνοντας, ὅτι ὁ ἱσθηρὸς γαμπρὸς τοῦ ἀπέκρουε μὲ κάθε τρόπο, γιατί, ἐκτός τῆς μεγάλης προίαις τῆς, ἡ Ἀγάθη ἦταν ἐξαιρετικά γοητευτική.

Ὁ Τσάρος μάλιστα εἶχε δηλώσει, ὅτι ἂν ὁ Ἰβάν ἀρνιόταν ὡς σπὸ τέλος, θὰ τὸν ἐξόριζε στὴν Περόσια, κοντὰ σπὸ στρατηγὸ Πολτσώφ.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο βρισκόντουσαν τὰ πράγματα, ὅταν ξαφνιαζὲ ἔστρεψε τὸ δράμα, μὲ τὸ ὁποῖο ἄρχισε ἡ διήγησίς μας.

Ἐδῶ ὅμως πρέπει νὰ δικαιολογήσουμε — ἂν χωρῶσι δικαιολογία— τὴ μενία τῶν γυναικῶν τῆς Αὐλῆς τῶν «Καταχθονίων», ἡ ὁποῖες, σὰν ἀληθινὲς μανιὰδες ὤρμισαν πρὸς καταδιώξιν τοῦ μεγάλου δούκου, ὅταν ἀντελήφθησαν πὸς ὁ Ἰβάν παρακολοῦθοῦσε τὴ «λειτουργία τῆς Μεταγοίας». Ἡ λύσσα τους ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς τρωστίας ἐπιβολῆς τοῦ Ρωσοποιὴν σ' αὐτές, ὁ θεὸς τους εἶχε προσβληθῆ. Ἔπρεπε λοιπὸν ὁ ἱδριστῆς τους νὰ τιμωρηθῆ μὲ θάνατο.

Ὡστόσο, πρέπει νὰ πούμε, ὅτι μεταξὺ τῶν δεκατριῶν τοῦ Ἰβάν, ἡ ὁποῖες σκότωσαν ἀντ' αὐτοῦ, τὸν Σέργιο Ἰβόνοβιτς, δὲν ἦταν καὶ ἡ προγκήπισσα Κιρκώφ. Στὴν ἀρχὴ εἶχε τρέξῃ καὶ αὐτὴ, παρασυρομένη ἀπὸ τὴς ἄλλες, μὰ ὅταν συνλογίστηκε ὅτι ἂν σκότωναν τὸν Ἰβάν, ἡ κόρη τῆς θὰ ἔμεινε χωρὶς μνηστῆρα, ἔμεινε πίσω, περμιένοντας μ' ἀγωνία τ' ἀποτελέσματα τῆς καταδιώξεως. Τέλος, ἐνοίωσε μεγάλη χαρὰ, μαθαίνοντας, ὅτι ὁ μέγας δούξ εἶχε ξεφύγει.

Τὴ χαρὰ αὐτὴ ἄλλοστε τὴ συμμερίστησαν τὴν ἄλλη μέρα καὶ ἡ μητέρα τοῦ Ἰβάν, ἡ ὁποία εἶχε συνέλθει ἐπιτομεταξὺ ἀπὸ τὴν τρέλλα τῆς.

Ἡ δὺο γυναῖκες ὅμως ἀγνοοῦσαν τώρα πὸς βρισκόταν ὁ Ἰβάν καὶ ἀποράσσαν νὰ τὸν ξαναβροῦν μὲ κάθε θυσία. Ὑπολόγιζαν γι' αὐτὸ στὸν Γκουσνὸφροβα, μὰ δὲν ἄργησαν νὰ μάθουν, ὅτι καὶ ἐκεῖνος εἶχε ξεφραλιστεῖ. Φρόντισαν τότε ν' ἀντακατασταθῆ προσωρινῶς μὲ κάποιον Γκράτ, στενὸ φίλο τοῦ Ρωσοποιὴν, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε ἀμέσως νὰ ξαναβρῆ τὸν χαμένο πρίγκιπα.

XVI

ΜΙΑ ΕΣΠΕΡΙΣ ΣΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΚΙΡΚΩΦ

Ἡ συγκέντρωσις ἐκεῖνο τὸ βράδυ σπὸ μέγαρο τοῦ πρίγκηπος Κιρκώφ ὑπῆρξε ἐξαιρετικά λαμπρῆ. Ὁλ' ἡ ἀνωτάτη κοινωνία τῆς Πετρούπολεως βρισκόταν ἐκεῖ.

Ἦταν ἡ ὥρα πὸς οἱ προσκεκλημένοι, συγκεντρωμένοι γύρω ἀπ' τοὺς μπουκῆδες, μὲ τοὺς ὑπέρχους ἐκείνους μεζέδες πὸς μόνο τῆς Ρωσσία τους πρῶσι καλεῖς, κουβεντιάζαν.

Πρίγκηπες καὶ προγκήπισες, στρατηγοὶ καὶ ὑπουργοί, διηγόντουσαν μὲ τὸ στόμα γεμάτο, ἕνα σωρὸ κουτσομουλιὰ τῆς Αὐλῆς, καὶ ἔξεφραζαν τὸ θαυμασμὸ τους πρὸς τὴν ὥραια κόρη τῆς οικοδοστοῆς, τὴν νεαρὴ προγκήπισσα Ἀγάθη.

Πραγματικά, ἡ Ἀγάθη ἦταν ξανθὴ σὰν τὰ χρυσὰ στάχυα τῆς Οὐκρανίας καὶ ὀμοειρῆ σὰν φράουλα πὸς ὄρμισσε στὴ σαὰ. Εἶχε ὥραια μάτια γεμάτα ξητυνιάδα καὶ ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ συζητοῦσε μ' ἕνα παιδικὸ τῆς φίλο, τὸν Ἀλέξανδρο Νίωτς, πὸς εἶχε πολλὰ χροῖνα νὰ τὸν ἰδῆ.

Ξαναθυμόντουσαν καὶ οἱ δὺο τὴς παλιῆς ἀναμνήσεως τους. Ὁ Ρωσοποιὴν δὲν εἶχε φράσει ἀκόμα καὶ φρουκὰ οὔτε μποροῦσε νὰ γίνετα λόγος νὰ καθήσουν οἱ προσκεκλημένοι σπὸ τραπέζι, ἐφρόσον αὐτὸς δὲν βρισκόταν ἐκεῖ.

Σὲ λίγο ὁ γιὸς τοῦ κόμητος Σόμεργκ πλησίασε τὴν Ἀγάθη καὶ τὸν Νίωτς. Φαινόταν πολὺ χαρούμενος. Τὸ πρόσωπό του καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν. Ἦταν ἕνας νεαρὸς ἀξιοματικὸς τῶν Οὐσσάρων τῆς ἀνεκτορικῆς φρουρᾶς καὶ ὅλοι ἤξεραν πὸς ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν ὥραια χορεύτρια Ἐλένη Κολλίγιαν.

— Στοιχηματίζω πὸς εἶδες τὴν Ἐλένη, γιὰ νὰ εἶσαι χαρούμενος! τοῦ εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος Νίωτς.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς Σόμεργκ. Αὐτὸ δὲν εἶνε μυστικὸ. Ἔρχομαι ἀπ' αὐτὴν. Ὡ! ἀγαπητῆ μου! τί γυναικίαι!... Ἀλήθεια, δεσποινίς, δὲν τὴν ἔχετε δεῖ ἀκόμα νὰ χορεύῃ; Ὁ χορὸς τῆς εἶνε θαύμα! Τί πόδια εἶν' αὐτὰ! Τὰ ὥρασιότερα πόδια τῆς Ρωσσίας...

— Δέστε τον, μὲ πόσον ἐνθουσιασμὸ μιλάει! εἶπε ἡ Ἀγάθη, γελώντας μὲ ὄλη τῆς τὴν καρδιά.

— Φταίει ὁ ἔρωσι! εἶπε ὁ Νίωτς. Ὁ φίλος μας εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν Κολλίγιαν. Καὶ εἶνε τόσο εὐτυχίς...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, κίτταξε μελαγχολικά τὴν Ἀγάθη. Ἐκεῖνη ἔμεινε τοὺς ὤμους τῆς καὶ ρώτησε τὸν νεαρὸ Σόμεργκ:

— Ἀλήθεια, σὲ σὰς ἔχει ἀναθεῖσι ἡ μητέρα μου τὴν φροντίδα γιὰ τὴν ὀργάνωσι τοῦ μπαλέτου πὸς θὰ δοῦμε σὲ λίγο;

— Βέβαια... Καὶ σὰς λέγω μὲ ἰτερηφάνεια, ὅτι θὰ εἶνε τέλειο. Ἡ Κολλίγιαν ἐπεδοκάμισε ὅλα τὰ σχέδιά μου. Εἶνε τόσο καλὴ! Τόσο ἀξιογάτη... Μὰ σὰς ἀφίνω, γιατί ἔχω δουλεῖα ἀκόμα. Μὲ συγχωρεῖτε...

— Πέστε μου, Ἀλέξανδρε Νίωτς, ρώτησε ἡ Ἀγάθη, ὅταν ἔμεινε πάλι μόνη μὲ τὸν παιδικὸ τῆς φίλο, πέστε μου, εἶν' ἀλήθεια, ὅτι ὁ πατέρας μου ἐξακολοῦθεῖ ν' ἀγαπᾷ πάντοτε τρελλὰ τὴν Κολλίγιαν;

— Πραγματικά. Τὴν ἀγαπᾷ περισσότερο ἀπὸ ποτὲ.

— Συγχωρήστε με, εἶπε ἡ Ἀγάθη. Μὰ ἔρχομαι ἀπὸ τὴ Γαλλία καὶ δὲν εἶμαι ἀκόμα ἐνημερῆ τῆς καταστάσεως. Εἶν' ἀλήθεια λοιπὸν, ὅτι ἡ χορεύτρια αὐτὴ μὰς ἔχει καταστρέφει οικονομικά;

— Ἔτσι λένε.

— Καὶ ἡ μητέρα συγκατατίθετα καὶ δέχεται αὐτὴ τὴ νέα σπὸ σπὰι μας;

— Μὰ αὐτὴ ἡ ἴδια τὴν παρακάλεσε νὰ ρηθῇ... — Εἶνε ἀπίστευτο. Δὲν καταλαβαῖνω πὸς τίποτε ἀπ' ὄλ' αὐτὰ. Μοῦ φαίνεται σὰν ὄνειρο,

σὰν ἕνα κακὸ ὄνειρο.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, εἶπε τότε ὁ Νίωτς, ὅτι ἡ Κολλίγιαν εἶνε αὐτὴ τὴν ἐποχὴ περισσότερες ἐπιτυχίες ἀπὸ ποτὲ. Ἐξέρισε πρὸς ἕνα ἀντίζηλος τοῦ πατέρα σας, ἐκτός ἀπ' τὸν Σόμεργκ υἱὸ, πὸς εἶδατε πρὸ ὀλίγου.

— Μὰ τὴν πίστι μου, ὄχι.

— Ὁ Σόμεργκ πατέρας!

— Ἀδύνατον!...

— Καὶ ὅμως, αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια.

— Μὰ δὲν εἶνε πὸς ἐρωτευμένος μὲ τὴν προγκήπισσα Καραματσώφ;

— Ὁχι! Ὡστόσο τὴν ἐρωτεύετω μὲ τὸν παρὸ λαμπρὸ τρόπο...

Ἀντακατότησε, ἀποχωρητόντας τὴν, ὅλα τὰ ψεύτικα κοσμημάτα τῆς μὲ ἀληθινὰ. Νά, δέστε τὴν... πὸς ἀμύμων...

Πραγματικά, σ' ἕναν ὄμιλο καλεσμένων, ἡ Καραματσώφ θάμωτονε ὅλες τὴς κυρίες πὸς τὴν περισοίχισαν μὲ τὴ λαμπρότητα τῶν κοσμημάτων τῆς.

Ἡ Ἀγάθη τῆς ἔριξε μὰ ματὰ καὶ κατόταν εἶπε μελαγχολικά: — Θὰ μὲ πιστεύατε, Ἀλέξανδρε Νίωτς, ἂν σὰς ἔλεγα, ὅτι αὐ-

Δὲν ὑπάρχουν παρὰ Γερμανόφιλοι ἐδῶ μέσα, εἶπε ὁ στρατηγὸς Ρωσοπόφ.

τές ή ιστορίες με θλίβουν πολύ;

— Τό βλέπω... Τό βλέπω... 'Εξαναγκάζετε τόν έναντί σας γιά νά γελώσετε και νά φανήτε άμέρωμη.

— Μετωναύ πού ήρθα εδώ... Αυτάματα γιατί έφρυγα άπ' τή Γαλλία...

— Κι' όμως θά μείνατε εύχαριστημένη, όταν σάς είπαν, ότι πρόκειται νά σάς παντρεύουν με τόν μεγάλο δούκα 'Ιβάν.

— 'Εγώ; Καθόλου!... διαμαρτυρήθηκε ή 'Αγάθη 'Απεναντίας, έλάτμα. Τόν μεγάλο δούκα δέν τόν ξεφο καθόλου. Κι' έπειτα δέν έξω κομμιά δούδασι νά παντρευτώ. "Όταν βλέπω αυτά πού γίνονται εδώ, νοιώθω όργη...

— "Όταν είσαστε στη Γαλλία, ρώτησε δευιά ό Νόνις, με σκεφτόσαστε κομμιά φορά;

— Κομμιά φορά, ναι... μιά όχι συχνά... Δέν άξίζετε και σεις περισσότερο από τούς άλλους...

— "Ω! δέν με ξεέχετε, 'Αγάθη, καλά. Είμαι κι' εγώ κομμιασμένος άπ' αυτή τή θλίβερή ζωή. Ναι, ναι, σάς οραζόμαι πώς δι' αυτά δέν με διασκηδάζουν καθόλου.

— Δέν σάς πιστεύω. Τότε είνε φέμμα αυτό πού μου είπαν γιά σάς, ότι είσθε έρωτευμένος με τήν πριγκίπισσα Κορκωφόρ;

— Μα! φλεγγάμα κομμιά βδομάδα κι' έπειτα τήν άφησα, γιατί είνε πολύ ήλιθία.

— "Ω! είπε ή 'Αγάθη.. μί με άναος νά λιπαύμα! Πάντως πρέπει νά πάω νά τή χωρήσω. Μού έπιτρέπετε να;

Κι' άπομαζεύθηκε. 'Η 'Αγάθη ήρωσε τούς όμιους της, έδωλε ένα στεναγμό κι' άνακαίτηρε κι' έναν όμιλο κομμιατών, γιά νά ξεφύγει άπ' τό θείο της, πριγκίπισσα στρατηγού Ροσσολόφ, ό όποιος τήν άναζητούσε μέσ' στη σάλα.

Ο γέρος αυτός στρατηγός, ό όποιος είχε πολεμήσει στά 1878 και δοξάστηκε στην Πλενία, είχε δυό μεγάλα πάθη στην ζωή του: τή δίαιτα τών τιμών και τή δίαιτα τού πλούτου. 'Η φιλαργυρία του κι' ή φιλοδοξία του ήσαν άτέραντες. Αυτού του σχέδιο ήσαν ό γάμος της 'Αγάθης με τόν 'Ιβάν, γιατί ήθελε νά δή τήν άνηλιά του μεγάλο δούκα και νά μπορέ νά λήη ένα Ρωμαίό, τόν 'Ιβάν, «'Ανηψιέ μου».

Τώρα όμως ήσαν ξεω φρονών, μαθαίνοντας τήν εξαράνισή του κι' ή πριγκίπισσα Κορκωφόρ τόν είχε φέρεα σχεδόν διά τής βίας στη συγκέντρωσή της, λέγοντάς του πώς κάθε έλιθία δέν είχε χαθεί άκόμα.

Ήταν τρομερός άντιγερμανιστής, άν και δέν ξεχνούσε νά περαιοτείται τόν Ροσσολόφ, τού όποιου ήξερε τήν περαιοσία δύναμη. 'Εκείνη τή στιγμή άκριβώς έλεγε στον πριγκίπισσα Κορκωφόρ με σταυρωμένα τά χέρια:

— Δέν υπάρχουν παρά Γερμανόφιλοι εδώ μέσα... Σ' έβλεπα πρό όλίγου νά κουβεντιάσεις με τόν Σόμπεργκ. Αυτός είνε ό πού γερομανόφωλες. Είνε ή κολλημένη ψυχή τού Κιάτσερ! Κι' εσύ πού φερόσουν με τόν καλύτερο τρόπο. Και όμως αυτός θά σου πάρη τή φιληνιάδα σου. Θά τό δής! Θά τό δής. 'Η Κορκωφόρ θά γίνη δική του.

— Σωπάστε, σωπάστε, σάς βεπεύω! είπε ό πριγκίπισσα Κορκωφόρ... Μήν λέτε ένα τέτοιο πράγμα. "Αν γινόνταν αυτό, θά τόν σκοτώνω, μολονότι είνε παλιός μου φίλος...

— Αυτό είνε τό καλύτερο πού έχεις νά κάνης...

Μά ό πριγκίπισσα Κορκωφόρ δέν τόν άκούγε πειά. Κτύπησε τόν Σόμπεργκ, ό όποιος δέν βρισκόταν μακριά του, και τόν έβλεπε κι' ένα κωνούργιο βλέμμα, γεμάτο μίσος.

Ώστόσο, δέν μπορούσε νά πιστέψη άκόμα, ότι ό παλιός αυτός φίλος του ήθελε νά τού πάρη τήν 'Ελένη.

Έντοματαξύ, ό Σόμπεργκ, μη ύπομαζόμενος τίποτε, προσπαθούσε νά φράνεται ειχάριστος στις κυρίες. Ήταν ένας χοντρός άνδρας με παρουσιαστικό άποκρουστικό, μάλλον καλός παρά κακός, και φίλος σόγυρος, εκτός από τήν πολιτική και τόν έρωτα. Ήταν, εκτός τών άλλων, μορφομένος και ξεπυτός και συνήθιζε νά πιαλά τήν κουβέντα του κι' ένα σωρό άνάεδατα, πράγμα πού δικαιολογούσε τήν έπιτυχία του στις κυρίες.

Ο Κορκωφόρ σκερτόταν τώρα, ότι ή ιστορία πού τού είχε διηγηθεί ό γέρος στρατηγός, δέν μπορούσε νά ήταν έντελώς άδύναμη. 'Εδώ και κάμποσο καιρό πράγματα έβλεπε συχνά τόν Σόμπεργκ νά περαιοφεται στα παιρακάθια τού θεάτρου, όπου εργαζόταν ή 'Ελένη. Ομιόταν μάλλον πώς τόν είχε συναντήσει στο καμαρίν της χορεύτριας πρό δεκαέντε ημερών.

Ο Κορκωφόρ άγαπούσε παράφορα τήν 'Ελένη κι' ό έρως του τόν έτρογγε, γιατί έμενε άνακαίτητος, γιατί ή άρραία χωρεύτρια δέν τού χάριζε ούτε ένα χόδι...

('Ακολουθεί)

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΦΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ, ΤΟ ΓΑΜΟ

— Γιά τήν γυναίκα, όπως και γιά τήν κατώα, χρειάζεται μακρό χρόνο.

— 'Η γρηές είνε πού τρελλές από τις νέες, γιατί ή τρέλλα τους έχει μεγαλύτερη ήλιθεια.

— Γιά μερικές γυναίκες, τό νά πάρουν νά άρέσουν, είνε σαν νά πάρουν νά ζούν.

— Ο έρως στην καρδιά της γυναίκας μοιάζει κι' ένα σχημα χωραγμένο στο χιόνι, πού μπορεί νά τό διαλύση ή πρώτη άχτίδα τού ήλιου.

— 'Η γυναίκα κι' ό λαχονόητος δέν χωραίζονται πολλούς κυρίους.

— 'Η γυναίκες μοιάζουν με τά κουνούνια, πού πριν τά χτυπήσει κανείς, δέν ξερα από τί μέταλλο είνε φτιαγμένα.

— "Αν κάθε γυναίκα δέν μπορεί νά κάνει τό σύζυγό της ένδοξο, μπορεί όμως νά τόν κάνει εύτυχημένο.

— 'Η άγάπη είνε τό καρδίκωμα της καρδιάς, ή φίλια είνε ό έλουσμός άρτος της.

— 'Η γυναίκα είνε ένα χρυσό ποτήρι, άπ' όπου πίνουμε τή ζωή και τόν θάνατο.

— 'Η ψυχή πού στενάζει, δέν έχει συνήθος ό,τι έπιθυμεί.

— Ο έρως γιά τούς γέρους, είνε σαν ήλιος με χιόνι. Τούς θαμπώνει περισσότερο παρά τούς θεμαίνει.

— 'Η άγάπη στήνει οραρή στην καρδιά μας, ή φίλια όμως χτίζει σπίτι επάνω της.

— Κι' ή πού άνάρητη γυναίκα θά κωπηθή από κάποιον. "Αν ξεσκαλωθεί νά παραινέμη άνάρητη, τούτο σημαίνει, ότι δέν βρήθηκε άκόμα ό κωπητής της.

— 'Η γυναίκα θεωρεί τόν σύζυγό της άγγελικό μονάχα δυό μήνες. "Ενα μήνα πρό τού γάμου κι' άλλον ένα μετά τόν ένπαιρισμό του.

— Έμείνω πού συντελεί περισσότερο στη διατήρηση τού σώματος, είνε ή έλλειψις καρδιάς.

— 'Η γυναίκα παρηγορείται γιά τήν πρώτη της παραιορητή μονάχα με τή δευτέρα.

— 'Η γυναίκα μοιάζει με τή γάτα, πού τή χαιδεύουμε και μας παραιορινίζει.

— 'Η φιλάρεστη γυναίκα μοιάζει με γραμμάτιο πού κυκλοφορεί. "Όσο περισσότερες ύπογραφές φέρει, τόσο μεγαλύτερη αξία έχει.

— Ο έρωτας είνε πάργος χωρίς σάλλα, πού γιά νά τόν άνεπιθε πρέπει νύχης στερά.

— Από δυό πρόσωπα πού άγαπώνται, ισχυρότερο είν' εκείνο πού άγατά λιγότερο.

— 'Η διαπαισία τών γυναικών πρός τούς άνδρες είνε τό κλειδί της άσφαλείας των.

— 'Η γυναίκες φευδονται είτε γιά νά ύπεραιοπίσουν τόν έναντί τους, είτε γιά νά φανούν χωρήσιμες στους άλλους.

— "Όταν ή γυναίκες μιάς άγατούν, μιάς συγχωρούν όλα τά έλατόματά μας. "Όταν δέν μιάς άγατούν, δέν μιάς συγχωρούν ούτε... τις άρετές μας.

— "Όποιοι επικαλείται τόν Θεό, δέν είνε εύχαριστημένος, όποιος φρονάζει τόν διάβολο είνε άπελοισμένος και δίωκος λείει εδώ-μέσ' είνε έρωτευμένος.

— Ο γάμος είνε πάντοτε λαχειό.

— Ο γάμος είνε ή Παράδεισος ή Κόλασις. Μέσος ύρος δέν ύπάρχει.

— Τά άνδρόγυνα παντρεύονται στον Παράδεισο και κατακυλώνε ύστερα στην Κόλαση.

— Νά παντρεύεσαι γυναίκα κατώτερή σου και ποτέ σου νά μη δίνης τήν κόρη σου σ' άνδρα άνώτερο σου.

— Θέλεις, άγάπη μου, νά παντρευτώμε; Σύμφωνοι. Μά τότε πούδς θά κωπητή τού σπασιού τό νοικοκυριό;

— Ο γάμος από μακριά έχει πολύ γλυκειά θεωρία, μά από κοντά πολύ σκληρή άφή.

— Πάντρευε τό γυιό σου όταν σου άρέσει και τήν κόρη σου μόλις μπορέσεις.

— Είτελο πράγμα είν' ό γάμος, μά τό νοικοκυριό πολύ βαρύ.

— Ο γάμος βγαίνει σε καλό, όταν δέν υπάρχουν πεθερικά ή γυναικαδέλφια.

— Γιά ν' άγοράσης γιαταγιάν κύπτα τήν κόρη του καλά. Και γιά νά παντρευτής μιά κόρη, κύπτα καλά τά μάτια της.

— Τήν ήμέρα πού παντρεύεσαι, ή σκοτώνεσαι ή άνασταίνεσαι.

— Τό νά παντρεύεσαι μιά φορά είνε καθήκον. Τό νά παντρεύεσαι δυό φορές είνε τρέλλα και τρεις είν' άρρώστακα κακοήθης.

